

Moje nedobrovolná cesta za poznáním

Obrázek motýla Attacus Atlas převzatý z Wikipedie

„Dovolte, abych se představil, jmenuji se Rodrigo a jsem jedním z největších motýlů na světě. Patřím totiž do rodiny výjimečných motýlů Attacus Atlas.... Mám ale jeden velký problém, nevím, kde jsem se tady vzal...“

Ale začnu hezky popořádku, narodil jsem se z malinkatého vajíčka kdesi v tropických a subtropických pralesích Jihovýchodní Asie. Mé první okamžiky na světě jsou spojené jenom s tím, abych se jako housenka dostatečně vykrmil a mohl se potom změnit v nádherného motýla. To jsem i já s největší pílí vykonával – cpal jsem se téměř 24 hodin denně, abych tuhle fázi svého života měl rychle za sebou, protože - co si budeme povídat - nepatří to zrovínka k těm nejlepším okamžikům v mém životě, musel jsem pořád sledovat, abych nepřišel k nějaké újmě. To víte, nebezpečí číhá nepozorovaně, a hlavně všude..

Konečně jsem byl dost velký, abych se mohl zakuklit. A tady se to teď stalo... nemilou nepřízní osudu jsem se ocitl v krabici spolu s nějakým zbožím a už jsem byl poslán pryč z mého rodného domova daleko do světa. Já si to k mému štěstí moc nepamatuji, byl jsem totiž v podobě kukly a věnoval jsem se tomu svému – přeměnit se v nádherného motýla. Jen vím, že se mnou nezacházeli zrovna v rukavičkách, pořád někdo krabicí házel, až později jsem se dozvěděl, že má cesta byla opravdu daleká a dostatečně dobrodružná. Nejprve jsem putoval kontejnerem na velikánské lodi – škoda, že jsem neměl možnost si ji dostatečně prohlédnout, potom mě přendali do pohyblivého vagónu na koleje a už se frčelo do cílové stanice. Ještě několikrát mě přesunuli do nákladního auta, ale to už nebylo nic moc hrozného, po silnici to už šlo velmi rychle. Měl jsem tedy dost času se změnit v motýla v klidu, suchu a teple.

Najednou to ale přišlo, dorazili jsme do cíle. A světe... div se, byl to sklad jednoho z největších supermarketů v maličké zemi ve střední Evropě v ještě menším městě Písek. Krabice byly vyndány, a protože se blížil večer, i opuštěny v polici s ostatními krabicemi, které sem právě doputovaly.

Vydal jsem se tedy na průzkum. Slyšel jsem nenápadný šramot, který se ozýval z nedalekého temného rohu místnosti. Uviděl jsem něco rychlého ... šedého.... chlupatého... co se rychle pohybovalo sem a tam. Rozhodl jsem se, že opustím skryš své krabice a vylezl jsem otvorem v jejím rohu. Měl jsem zájem se dozvědět, kde jsem, co tu dělám..... prostě co bude dál. Zjistil jsem, že obyvatelem skladu je myš domácí, která si tady udělala domov a celkem dobře se jí tady žije. Musí jen dávat pozor, aby ji nikdo nespatriil, to prý by byl její jistý konec. Jmenuje se Hryzka a dala mi pár zajímavých informací a rad a mohl jsem tedy dál zjišťovat něco o tom, kde jsem. Najednou jsem uviděl něco, co mi velmi zaujalo – byl to motýl, nebyl to motýl? Pokud ano, je to tedy takový pidimotýl. Jmenuje se Ferda a je to mol potravinový. Jeho jedinou starostí je, nechytit se do lapače, který prý přímo na něj tady nalíčili. Zatím se mu to daří a žije si tu celkem spokojeným životem. Já tohle ale nechci! Musím se odtud co nejrychleji dostat, i když uznávám, že jisté výhody to tady má. Hned jak bude příležitost, vezmu křídla na ramena a hurá pryč. Možnost se naskytla hned ráno, kdy zůstala vrata otevřena dokořán.

Tak a je to! Jsem venku, honem rychle musím vymyslet co dál. Letím nad krásným městem, občas zaznamenám udivené pohledy lidí, kteří mě spatří nad hlavami a diví se, kde jsem se tady vzal. Začínám být slavný! Přilétám nad městské muzeum a zjišťuji, že tady v hlavním sále je zrovna přednáška místního biologa na téma motýli v české krajině. Je rozhodnuto, letím tedy za vzděláním, něco se dozvědět o mých vzdálených příbuzných, kteří jsou tady doma. Sednu si na parapet okna, mám štěstí, je krásný letní den, a tak je okno otevřené a mám tedy možnost všechno slyšet hned z první ruky.

Nejdříve se dozvídám, jací motýli tady běžně žijí, musím uznat, že někteří mě zaujali na první pohled. Třeba takový otakárek fenyklový, nebo lišaj pryšcový, perleťovec mokřadní a mnoho dalších. Mám možnost si je dokonale prohlédnout na obrázcích... nebo hrůzou mi tuhnou křídla.... někteří jsou v uvěznění v průhledné krabičce a vůbec se nehýbou. Slyším spoustu zajímavých údajů, třeba to, že tady žije okolo 2 700 druhů motýlů. Z toho jen 168 druhů patří mezi denní motýly, zbytek pak mezi motýly noční. Denní motýli tak tvoří jen asi 6,2 % z celkové druhové mozaiky motýlů.

Pak jsem ještě zaznamenal něco o tom, kteří motýli tady jsou největší, ale přátelé, proti mně jsou to pořád jen malí páni. Asi největším denním druhem motýla, se kterým se můžeme v ČR setkat je bělopásek topolový Tento ohrožený druh motýla dosahuje úctyhodného rozpětí křídel 65 - 80 mm, kriticky ohrožený jasoň červenooký s rozpětím křídel 65 - 75 mm, babočka osiková s rozpětím křídel 55 - 75 mm a ohrožený druh otakárek fenyklový s křídly o rozpětí 50 - 75 mm. Všimněte si, ohrožený... ohrožený.. co to asi znamená?

Nechci být neskromný, ale co já? Z pohledu celkové plochy křídel 400 cm čtverečních jsem považován za největšího motýla na světě. Rozpětím křídel od 25–30 cm patřím také mezi největší motýly. Říká se, že jsem dostal své jméno po obru Atlasovi z řecké mytologie, a tak soupeřím o titul největšího motýla na světě s otakárkem Alexandřiným. Rozpětí jeho

křídel je 28 cm. Musím uznat, že je to neuvěřitelně krásný motýl, jeho neobvyklé zelenomodré zbarvení ho odlišuje od ostatních, žije výhradně na Nové Guineji, byl pojmenován po dánské královně. Je to můj rovnocenný soupeř v honbě za rekordy.

Také jsem vyslechl informace o tom, kteří vzdálení příbuzní jsou tady vzácní, kteří naopak běžní, zapamatoval jsem si jen některé z nich, třeba jasoň červenooký, jasoň dymnivkový, pestrokřídlec podražcový, modrásek hořcový a modrásek černoskvřnný. Mezi silně ohrožené druhy patří žluťásek borůvkový, martináč hrušňový, stužkonoska vrbová, okáč skalní, hnědásek osikový, přástevník svízellový či přástevník mařinkový a lišaj dubový. Už samotná jména mi připadají docela zábavná - vybavuji si ještě ze skladu v marketu, kde jsem svou pouť začínal, názvy různých druhů ovoce – hruškový, borůvkový... no uznejte, není to k smíchu. Ještě že žiju jenom ze svých zásob.

Trošku se mi z toho všeho točí hlava, ale co je nejdůležitější, dozvěděl jsem se, že v hlavním městě mám možnost se setkat se svými příbuznými. Představte si, existuje tam v Botanické zahradě výstava motýlů ve sklenících Fata Morgany.

Honem rychle jsem se tedy vydal do Prahy, hlavního města, abych se konečně mohl cítit jako doma. Věřte mi, nebylo to vůbec jednoduché, přilepit se na sklo autobusu, který mi dopravil do Prahy, pak městskou se přepravit k Botanické zahradě, ale jsem přeci světový motýl, a tak i tohle jsem zvládl na výbornou. Konečně jsem tady, a hurá za příbuznými... nenápadně se vmísit a jen si užívat a užívat...